

Glorii pe munte și suferințe în vale – Hamilton Smith

Luca 9,28-62

1. Pe munte

Dacă noi Îl însoțim pe Domnul pe drumul Lui desăvârșit, atunci în evanghelia după Luca capitoul 9 suntem conduși la două scene cu o deosebită însemnătate. Una are loc pe muntele transfigurării, cealaltă pe câmpia din Galileea. Pe munte ne aflăm împreună cu Hristos într-o sferă cerească, și primim o privire în inima Tatălui. Pe câmpie avem pe Hristos la noi în mijlocul suferințelor acestui pământ, pentru ca în prezența harului inimii Sale să primim o privire în propria noastră inimă.

Este spre folosul și prosperitatea sufletelor noastre, dacă ne luăm timp să ne ocupăm puțin cu aceste două evenimente. Trebuie însă ca mai întâi să ne preocupăm cu muntele, înainte de a ne preocupa cu câmpia. Inimile noastre trebuie să fie asigurate că au parte de slăvilile de pe munte, înainte ca să putem întâmpina suferințele din câmpie.

Dorim astfel, ca pentru un timp să ne îndepărtăm de om și de lumea lui mică, și, ca să zicem așa, să ne urcăm pe munte, pentru ca în Duhul să inspirăm aerul lui sfânt și să bucurăm sufletele noastre cu slăvilile multiple.

Nu este lăsat în seama capacității noastre de decizie spirituală să interpretăm scena de pe munte, căci noi avem relatarea inspirată de la unul care a fost prezent acolo. Prin faptul că Petru se referă la timpul când el împreună cu ceilalți au fost „pe muntele sfânt”, el poate spune: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” (2 Petru 1,16-17) În felul acesta Petru ne spune foarte clar, că muntele sfânt ne dă un gust anticipat al gloriilor și bucuriilor, de care noi vom avea parte împreună cu Domnul la venirea Sa. Mult timp El nu a fost prezent, dar când în cele din urmă El va veni, atunci vom vedea maiestatea Sa. Noi, cei care am văzut cum El a fost acoperit peste măsură de mult de către oameni cu ocară și dezonorare, vom vedea cu bucurie mare că El primește de la Tatăl „cinste și slavă”. Împreună cu Hristos vom fi duși în prezența Tatălui și vom auzi glasul Tatălui, care ne vorbește despre plăcerea Lui față de Fiul Său preaiubit.

Muntele sfânt ne dă un gust anticipat despre slăvilile care vor veni. Aici noi ne vom sătura de belșugul casei Sale și vom fi adăpați din șuvoiul desfătărilor Lui (Psalmul 36,8).

Chiar de la începutul acestei scene a binecuvântării ne lovim de o taină sfântă, căci această „greutate veșnică de slavă” este introdusă cu un Om care se roagă. „Cam la opt zile ... Isus a luat cu El pe Petru, pe Ioan și pe Iacov și S-a suit pe munte să Se roage. Pe când Se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței.” Suferințele pământului se datorează neascultării și independenței unui singur om. Gloriile lumii viitoare încep cu ascultarea și dependența unui singur Om. Slăvilile care vor veni ale cerului au ca punct central un Om care se roagă pe pământul acesta.

Și când apoi privim cu mare bucurie la Domnul în rugăciune, avem dreptul să vedem cum Omul care Se roagă devine transformat în Omul glorificat. „Pe când Se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței, și îmbrăcămintea Lui I s-a făcut albă, strălucitoare.” Când omul a devenit independent de Dumnezeu, el a încetat să proslăvească pe Dumnezeu și a devenit un om dezonorat (Romani 1,31-32). Aici găsim pe Unul, care a devenit Omul dependent, care a glorificat pe Dumnezeu și El Însuși a fost glorificat de Dumnezeu. Pe acest pământ vedem slava omului, care – așa cum ne amintește Petru – este ca floarea ierbii, căci ea „a căzut”. Dar pe munte privim împreună cu Petru o prezentare de scurtă durată a unei slăvi care niciodată nu va înceta. Noi vedem „maiestatea Sa” și slava Sa.

Dar pe munte ne sunt arătate și alte binecuvântări, căci nu numai ni se spune, că noi vom vedea slava Sa, ci și că noi vom avea parte împreună cu El de slava Sa. Noi vom fi nu numai spectatori entuziasmați, ci și părtași privilegiați. Și de aceea citim: „Doi bărbați stăteau de vorbă cu El”. Să fi numai spectatorul unei scene de glorie inegalabilă nu ar satisface dorința profundă a inimii. Dar și să fi părtași al unei glorii fără Hristos, nu ar fi de ajuns. Însă harul, care ne conduce la slavă, ne dăruiește ca noi să contemplăm slava, să avem parte de slavă și să avem parte de ea împreună cu El.

În continuare, pe munte ne este făcut cunoscută o altă realitate binecuvântată: noi nu numai vom fi la El, ci noi vom fi ca El. De aceea noi nu numai citim că s-a arătat Moise și Ilie, ci și că ei „s-au arătat în slavă”. Noi nu numai vom vedea slava și vom avea parte de ea, ci noi vom fi făcuți potriviți (corespunzători) acestei slăvi. Moise nu mai are nevoie de toiagul pustiei; Ilie a dezbrăcat mantaua lui de proroc. Zilele smereniei lor au trecut pentru totdeauna, și ei apar în slavă. Ei nu numai sunt la Hristos, ci ei sunt ca Hristos, și sunt făcuți potriviți pentru prezența lui Hristos, deoarece ei sunt ca Hristos. Pe pământul acesta nu este încă vizibil ce vom fi noi, dar pe munte primim o imagine despre ce vom fi, atunci când El va apărea. Noi vom fi ca El, căci Îl vom vedea cum este (1 Ioan 3,2).

Dar aceasta nu este totul, căci muntele ne dezvăluie o altă taină. Noi nu vom fi numai părtași la slavă și făcuți potriviți pentru slavă, ci în slavă noi vom fi acasă. Căci noi citim despre Moise și Ilie, că ei „vorbeau cu El”. Aceasta vorbește despre relația sfântă, fericită a sfinților în slavă. Dacă aici ar sta numai, că El a vorbit cu ei, ne-am putea gândi că ei sunt ascultători făcuți fericiți, dar tăcuți. Dar dacă ei pot vorbi cu El, atunci orice distanță și reținere este îndepărtată. Ucenicii au avut pe pământ relații fericite cu Hristos, dar uneori cu o anumită sfială și reținere. În slavă însă relațiile cu Domnul vor fi sfinte, fericite și fără nici o urmă de reținere.

În continuare vedem nu numai că în slavă va fi numai părtășie fericită și deschisă, ci noi aflăm și care este tema mare a discuțiilor din cer. „Vorbeau despre plecarea Lui, care avea să ajungă la împlinire în Ierusalim”. Nemijlocit, înainte și după scena de pe munte, Domnul vorbește despre moartea Sa (versetele 22, 44), însă noi citim: „Dar ei nu înțelegeau cuvintele acestea” (versetul 45). În vale ucenicii sunt greu la auzire; pe munte se arată înțelegere divină pentru felul de gândire al cerului și pentru inima lui Isus. Acolo Moise și Ilie au părtășie cu Hristos în ceea ce Îi umple inima Lui. Ei pierd din ochi vrăjmășia oamenilor; ei nu se mai gândesc la moartea lui Hristos ca fiind provocată de mâinile oamenilor răi, ci mai degrabă la „plecarea Sa, care avea să ajungă la împlinire”. Rolul omului în această întâmplare strigă tare după judecata asupra lumii acesteia. Ce a făcut El transmite vestea bună până la marginile cele mai îndepărtate ale pământului. Totodată ei văd, că plecarea Lui va trebui să aibă loc „în Ierusalim”. Cât de ciudat pentru un iudeu. În același loc, din care Mesia va domni și unde El va primi scaunul Lui de domnie și coroana Sa, acolo trebuie să aibă loc plecarea Lui și o cruce și un mormânt va fi partea Sa. Dar pe munte se vorbește despre aceste lucruri fără uimire. Acolo totul este clar.

Slava Împărăției trebuie instaurată în dreptate. Ca să satisfacă cerințele drepte ale lui Dumnezeu, El trebuie să îplinească plecarea Lui. Suferințele trebuie să aibă loc înaintea slavei. Dreptatea trebuie satisfăcută prin moartea lui Hristos în Ierusalim, dacă harul lui Dumnezeu trebuie să se reverse în toată lumea „începând din Ierusalim” (Luca 24, 47).

Moise a dat Legea, dar nimeni nu a știut mai bine decât Moise cât de total a eșuat poporul sub Lege. Ilie a fost chemat să readucă poporul Israel rebel înapoi la Domnul; însă s-a dovedit nimic altceva decât numai starea lui lipsită de speranță. Hristos Însuși a venit plin de har și de adevăr, numai ca să fie lepădat pe deplin. Moise, Ilie, și mai presus de toți Hristos Însuși sunt martori ai vinei poporului și a necesității de neocolit a suferințelor lui Hristos, dacă trebuia să se ajungă la slăvile Împărăției. Moise nu mai numește poporul „împotriviți”; Ilie nu mai acuză pe copiii lui Israel că au părăsit legământul, că au dărâmat altarele și au omorât cu sabia pe proroci. Ei au privit mai dinainte dincolo de moartea lui Hristos, spre slavă; noi vom privi

din slavă înapoi spre plecarea pe care El a împlinit-o. Aceasta era tema lor pe munte, ea va fi cântarea noastră în slavă, despre care muntele ne dă numai o conturare binecuvântată.

În final noi suntem așezați în această scenă măreață într-o slavă care depășește slava Împărăției, căci noi vom fi conduși în casa Tatălui. „A venit un nor și i-a acoperit cu umbra lui.” Ei au fost înconjurați și acoperiți de un nor.

Acești ucenici iudei puteau înțelege foarte bine însemnătatea norului, el era un indiciu spre slava „șehinei”, care în timpurile vechi a umplut locașul locuinței lui Dumnezeu și vorbea despre prezența lui Dumnezeu. În zilele călătoriei prin pustie norul era peste Israel, dar ei nu puteau niciodată să intre în nor. Aici pe munte, Moise și Ilie au putut pe baza morții lui Hristos, a plecării, pe care El era gata tocmai s-o facă, să intre în casa Tatălui împreună cu Hristosul glorificat. Și în casa Tatălui ei aud glasul Tatălui, și acest glas exprimă ce este în inima Tatălui. Ei aud pe Tatăl spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit; de El să ascultați.” Tatăl nu spune: „Acesta este Fiul pe care voi trebuie să-L adorați și să-L admirați”, ci El exprimă propriile Lui gânduri cu privire la El. „Acesta este Fiul Meu preaiubit”.

Nouă nu ni se amintește simplu, că Hristos este Preaiubitul nostru, așa cum poate spune mireasa în Cântarea Cântărilor: „Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a Lui”, ci noi auzim pe Tatăl spunând: „Acesta este Preaiubitul Meu.” Preaiubit pe baza caracterului Său excepțional, dar „Preaiubit” și din cauza plecării pe care el o va face. „De aceea Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața ca iarăși s-o iau.” Tocmai am aflat mai înainte, că inima Fiului este preocupată cu ascultarea dragostei pentru Tatăl, prin aceea că El merge în moarte, și acum auzim că inima Tatălui Se bucură de Fiul.

În felul acesta este privilegiul nostru să avem părtășie cu Persoane dumnezeiești: părtășie cu Fiul în gândurile Lui cu privire la ascultarea desăvârșită de voia Tatălui, și părtășie cu Tatăl în plăcerea Lui pentru Fiul.

Ce parte și ce perspectivă se deschide aici credinciosului prin plecarea pe care Hristos trebuia s-o facă în Ierusalim și prin slava lui Hristos, care va rezulta din aceasta – perspectiva, că nouă ne-a fost dăruit să intrăm în casa Tatălui și să auzim glasul Lui, care ne revelează inima Lui!

Încă o dată noi trebuie să spunem: ce scenă măreață, care ne aduce în legătură cu „lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit” pregătite de Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc! Cu adevărat un gust anticipat al universului plin de fericire, unde omul va fi adus la Dumnezeu într-o intimitate, într-o scenă a slavei, cu Hristos și ca El. Acolo vom fi cu Hristos „acasă”, vom vorbi despre tot ce este în inima Lui și vom cunoaște tainele inimii Tatălui.

Noi putem cunoaște numai într-o mică măsură cât de binecuvântat este acest fapt. Ca și la ucenici, și asupra noastră sunt sarcinile acestui pământ și slăbiciunile corpului ne împiedică, așa că noi putem privi numai puțin în adâncul acestor taine cerești. Însă spre mângâierea noastră citim: „Dar când s-au deșteptat bine, au văzut slava Lui”.

Cât de des este și cu noi tot așa, căci apostolul spune: „Deșteaptă-te, tu care dormi, și Hristos te va lumina!” Și în lumina Lui vom vedea lumina; vom vedea slăvile viitoare, noi vom privi peste umbrele văii și vom vedea lumina soarelui pe coline, dar înainte de toate vom vedea „pe Împărat în frumusețea Lui”, pe Unul care „Se deosebește din zece mii” și la care totul este plăcut.

2. Suferințele din câmpie

Muntele, cu gustul lui anticipat referitor la slăvile viitoare, este pentru suflet un loc fericit, pe care el are voie să-l caute. Dar câmpia, cu suferințele ei, este soarta noastră zilnică, în timp ce noi mergem pe drumul nostru prin lumea aceasta. Însă cu toate că noi trebuie să părăsim muntele și să ne îndreptăm spre câmpie, noi nu avem nici un motiv să ne despărțim de Domnul Isus; căci noi citim: „Când s-a auzit glasul acela, Isus a rămas singur”. Viziunea slavei pălește, norul s-a ridicat, glasul a amuțit, dar Domnul Isus rămâne, și El rămâne singur cu ucenicii Săi.

Domnul Isus a luat pe ucenici cu Sine pe munte; acum ucenicii Îl vor avea cu ei în câmpie. Ei întâmpină ce vine asupra lor în câmpie cu taina în inima lor a ceea ce ei au trăit pe munte: o taină pe care ei în acele zile au păstrat-o în inimile lor, căci ei n-au spus nimănui ceva despre ce au văzut. Slăvile, spre care ei au privit, locul, unde au stat, și glasul, pe care l-au auzit, depășesc capacitatea de înțelegere și dorințele minții naturale. Însă va veni ziua, când Petru nu va mai ține ascuns această trăire, ci va vesti acelora, care au primit o credință la fel de prețioasă, despre maiestatea Domnului, despre slava plină de măreție și despre glasul Tatălui. Dezvăluirea acestei taine prin Petru va vorbi și despre impresia permanentă, pe care a făcut-o vizita pe munte asupra sufletelor ucenicilor. De aici înainte este Isus Cel smerit, pe care ei Îl vor urma, Unul, pe care ei l-au văzut în putere și slavă, și cu toate că uneori cărarea lor de pelerini poate fi întunecată, ea va fi luminată de lumina slavei, spre care ea duce. Ce diferență este și pentru noi, când am văzut pe Împărat în frumusețea Lui și mergem pe drumul nostru prin suferințele câmpiei în lumina lui Hristos de pe munte.

Astfel ucenicii și noi suntem gata să privim cu îndrăzneală câmpia cu suferințele ei. Când ei s-au coborât de pe munte, au fost întâmpinați de „o mulțime mare” de popor, ei întâmpină un copil, singurul fiu al tatălui său, care stătea sub puterea diavolului, și întâlnesc și ucenici necredincioși (versetele 37-41). Ei se văd puși față în față cu o lume suferind de necazuri, aflată sub puterea diavolului, și cu necredința cărnii.

Aceste suferințe ale câmpiei își găsesc exprimarea în cazul compătitor al omului care imploră pe Domnul să privească la singurul lui fiu. Inima tatălui este chinată de durere, trupul fiului său este mistuit de diavolul, mulțimea poporului este indiferentă, și ucenicii Domnului nu pot ajuta! Ce tablou potrivit al lumii în care trăim! În jurul nostru o lume suferindă, dar lipsită de sentimente, diavolul împotriva noastră, și carnea în noi. Și totuși noi avem, ca și ucenicii, pe Domnul în tot harul Său cu noi, și pe Domnul cu slava Sa viitoare înaintea noastră. Este, ca și cum El ar spune: v-am arătat pe muntele slava, la care vă voi duce; acum în câmpie vreau să vă arăt harul care vă poate păzi la fiecare pas pe drumul spre slavă.

Și totuși, pentru a cunoaște harul care se revarsă al inimii Sale, noi trebuie să cunoaștem atât slăbiciunea noastră, ca să ne sprijinim pe puterea Lui, cât și să vedem nevoile noastre, ca să luăm în posesiune harul Său. De aceea Domnul descopere ucenicilor, și totodată și nouă, adevăratul caracter al cărnii (versetele 41 - 45); diferitele forme de egoism, pe care ea le are (versetele 46 - 56); și în final arată cum noi putem fi împiedicați în diverse feluri prin natura noastră veche (versetele 57-62).

Mai întâi avem prezentarea cărnii în necredința ei (versetele 40, 41). Având în vedere incapacitatea ucenicilor de a alunga demonul, Domnul trebuie să spună: „O, generație necredincioasă și pornită la rău, până când voi fi cu voi și vă voi suferi?” (versetul 41). Vedem la copilul posedat de duhul rău nevoia lipsită de speranță; în Persoana Domnului Isus este prezent harul, ca să întâmpine această nevoie; ucenicii chemați ai Domnului sunt de față, dar, vai, lumea privește în zadar spre ei. Ei sunt lipsiți de ajutor din cauza necredinței cărnii, care îi face incapabili să folosească puterea Domnului, care le stă la dispoziție, și din cauza stricăciunii cărnii, care nu poate trage nici un folos din dovezile minunate ale puterii și harului Său.

Domnul rezumă într-o singură frază scurtă rezultatul grav al necredinței ucenicilor Săi chemați. El spune: „Până când voi fi cu voi și vă voi suferi?” Aceste cuvinte arată că timpul prezenței Domnului în har se apropia de sfârșit, și că va veni sfârșitul, nu prin răul din lume, și nici prin puterea îngrozitoare a lui satana, ci pentru că aceia care mărturiseau Numele Său, erau incapabili să folosească harul și puterea, pe care Hristos le-a adus în lume. Domnul nu spune: „O, lume nevoiașă, până când voi fi cu voi?”, căci a fost nevoia ei cea care L-a adus în lume, ci El întreabă pe ucenicii necredincioși: „Până când voi fi cu voi și vă voi suferi?” Aceasta ar trebui să ne dea și nouă mult de gândit, căci și astăzi, în ziua harului, nu este altfel. Este eșecul creștinătății cu numele de pe pământul acesta, care va încheia această perioadă de timp; căci noi citim: „bunătate față de tine (creștinătate cu numele), dacă rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu” (Romani 11,22). Această perioadă de timp a început cu puterea și bunătatea lui Dumnezeu; ea va fi încheiată, deoarece aceia, care au mărturisit că sunt de partea Numelui lui Hristos, sunt incapabili să folosească puterea și harul Său.

Însă spre mângâierea noastră să remarcăm, că eșecul acelora care poartă Numele lui Hristos, servește numai să aducă la lumină izvoarele de ajutor infailibile ale Domnului Isus pentru aceia care se încred în El. Aceasta se exprimă foarte frumos în această scenă remarcabilă. După ce Domnul a vorbit despre necredința noastră și despre atitudinea noastră greșită, El adaugă imediat: „Adu aici pe fiul tău”. Prima parte a versetului dă pe față inimile noastre, partea a doua revelează inima Sa. Este ca și cum El ar fi spus: „Nereușita voastră poate fi destul de mare, în Mine veți găsi un izvor infailibil de ajutor. De aceea, orice ați putea găsi în inimile voastre și oricare ar fi nevoile voastre, veniți la Mine, aduceți totul la Mine”.

Această perioadă de timp mergea spre sfârșitul ei, însă atâta timp cât Domnul era prezent, toți, cei care își aduceau nevoile lor înaintea Lui, puteau avea parte de harul și puterea Sa. Tot așa este și astăzi. Iarăși perioada de timp merge spre sfârșitul ei, umbrele devin tot mai lungi și întunericul devine tot mai mare, dar așa cum cineva pe drept a spus: „Atâta timp cât harul lui Hristos este la lucru, și chiar dacă ar fi numai un singur sfânt pe pământ, acesta va experimenta că puterea lui Hristos este gata să acționeze pentru el.” Cât de mângâietor este prin aceasta adevărul care stă la baza cuvintelor Domnului: „Adu aici pe fiul tău!” Fie ca partea noastră fericită să fie, să avem parte de savurarea acestora, prin aceea că noi aducem la Hristos nevoile, îngrijorările, problemele și greutățile noastre. Însă faptul că aducem problemele noastre la Hristos, poate face ca greutățile noastre să pară și mai mari. Așa a fost în acest caz, căci atunci când ei la cuvântul Domnului au adus copilul la El, citim: „Demonul l-a trântit la pământ și l-a scuturat cu putere.” Nimic nu face pe diavolul așa de mânios, ca atunci când un credincios se adresează în rugăciune Domnului. Aceasta ar putea să ofere diavolului ocazia pentru o nouă desfășurare înverșunată de împotrivire, ceea ce face ca problema, de care noi dorim să fim eliberați, să devină mai gravă. Dar rezultatul final va fi numai glorificarea harului și puterii, care devin active pentru eliberarea noastră.

Din păcate revelarea harului și puterii Domnului devine o ocazie nouă să arate necredința inimii omenești, căci noi citim: „Și toți au rămas uimiți de măreția lui Dumnezeu”. Și iarăși: „Dar pe când toți se minunau de toate câte făcea El (Isus) ...” Cât de umiltoare era această uimire și minunare. Cât de mult trebuie să se fi îndepărtat omul de Dumnezeu, dacă el nu arată nici o uimire față de puterea diavolului, dar este uimit când Dumnezeu își desfășoară puterea. Deoarece Dumnezeu era prezent în Persoana Domnului Isus, ar fi fost uimitor dacă El nu ar fi acționat cu putere. S-ar putea ca noi să fim uimiți de puterea diavolului și de neputința ucenicilor, dar numai necredința putea să se uimească de puterea lui Dumnezeu.

Așa ne-a prezentat Domnul necredința cărnii. Apoi, după ce El a acționat cu putere și a alungat demonul, Domnul folosește ocazia să ne atenționeze de o altă formă a cărnii, și anume îngâmfarea cărnii, care cu plăcere ar folosi ocazia desfășurării de putere ca să se laude pe sine însuși (versetele 43, 44). Această desfășurare de putere ar putea duce la gândul, că Hristos ar fi onorat în lumea aceasta și ar fi dat uitării, că El a fost lepădat de oameni. Domnul împiedică acest gând, prin aceea că El spune ucenicilor Săi: „Ascultați bine ce vă spun: Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor”. Ucenicii așteptau o Împărăție în putere. Domnul avea înaintea Sa

răstignirea în slăbiciune. Atitudinea lor morală era să se laude în slava și puterea Împărăției. Atitudinea Lui morală smerită era să Se smerească pe Sine Însuși până la moarte. Ei așteptau desfășurarea puterii înaintea oamenilor; El aștepta lepădarea Lui de către oameni. Împărăția va veni în putere, așa cum scena de pe munte ne dă asigurarea, dar ea va fi obținută prin lepădarea Lui de către oameni și prin suferințele crucii.

În afară de aceasta, înapoia îngâmfwării cărnii stă neștiința cărnii; căci noi citim: „Dar ei nu înțelegeau cuvintele acestea” (versetul 45). Cât de puțin sunt înțelese și astăzi cuvintele Domnului chiar și de mulți creștini serioși! Câte eforturi nu se fac chiar și de creștini, ca prin desfășurări exterioare de putere să se exercite forțe de atracție – puterea clădirilor impozante, puterea muzicii, puterea darului vorbirii, puterea erudiției. Cât de puțin suntem noi gata să primim crucea și lepădarea lui Hristos, și să ocupăm locul de ocară și slăbiciune în afara taberei, în societatea celor săraci, slabi și disprețuiți ai acestei lumi.

Pe lângă acestea înapoia neștiinței cărnii stă neîncrederea cărnii. Ucenicii erau nu numai neștiutori, ci noi mai citim și că: „se temeau să-L întrebe în privința acestor cuvinte.” Lor le lipsea încrederea în Hristos, care i-ar fi condus să-I aducă greutățile lor. Dar cu regret deseori și nouă ne merge ca lui Petru în odaia de sus, că noi nu suntem suficient de aproape de Domnul, ca să-I spunem toate greutățile noastre. Dacă noi, ca și Ioan, ne-am odihni în dragostea Lui, cât de ușor ar fi atunci să-I aducem toate întrebările noastre fără răspuns.

Astfel Domnul în această scurtă secțiune ne-a prezentat carnea în necredința ei, în aroganța ei, neștiința ei și neîncrederea ei. Ucenicii erau necredincioși față de puterea și harul lui Hristos, neștiutori față de felul de gândire al lui Hristos și nu aveau încredere în inima lui Hristos. Cu toate acestea este mângâietor pentru noi să știm că dacă Hristos folosește suferințele câmpiei ca să dezvăluie inimile noastre, aceasta are loc numai ca El să ne poată revela harul inimii Sale. Când El descopere tot răul din noi, atunci aceasta are loc în prezența unui har care întâmpină tot răul.

Cum se face, că noi în timpul nostru cu privilegiile lui așa de mari suntem așa de des caracterizați de necredință, aroganță, neștiință, lipsă de încredere în Domnul? Nu este din cauză că noi punem pe prim plan eu-l nostru și nu pe Hristos? Aceasta ne este prezentat impresionant în secțiunea următoare a capitolului nostru (versetele 46-56). Duhul Sfânt ne prezintă în aceste versete cum se poate manifesta egoismul sub diferite forme.

Prima formă este egoismul propriu (versetele 46-48). Ucenicii au discutat unii cu alții, cine dintre ei ar fi cel mai mare. Ei măsurau mărimea în felul oamenilor; dar cât de mare este diferența între mărimea omului și mărimea lui Dumnezeu! Mărimea omului își găsește expresia în aceea că el încearcă să se înalțe pe sine însuși pe locul cel mai înalt în detrimentul altora, în societate cu persoanele cele mai cu vază. Mărimea lui Dumnezeu își găsește expresia într-un Om, care se smerește pe locul cel mai de jos și se unește cu cei mai neînsemnați și cei mai disprețuiți. Acesta este drumul spre adevărata mărime, și Hristos a mers pe acest drum în desăvârșire. De aceea Dumnezeu L-a înălțat și I-a dat un Nume, care este mai presus de orice nume (Filipeni 2,5-9).

A doua formă de egoism este duhul de partidă (versetele 49, 50). Citim că Ioan a răspuns și a zis: „Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând demoni în Numele Tău și L-am oprit, pentru că nu merge după noi”. Evident Ioan nu se gândește aici la sine personal, ci la toți care erau cu el, căci el spune „după noi”. Aceasta este o formă rafinată de egoism, în comparație cu prima, căci ea creează impresia că se ignorează eul în favoarea grupei în a cărei societate te afli. În realitate înapoia acesteia stă dorința de a înălța grupa, ca să se facă ceva din ea însăși. În realitate este duh de partidă. Ioan și ceilalți, care erau cu el, au interzis omului să scoată demoni, nu pentru că aceasta era ceva nedrept, care nu trebuia făcut, ci pentru că el nu mergea cu ei. Ce a făcut omul putea efectiv să fie spre glorificarea lui Hristos și spre binecuvântarea oamenilor, dar nu avea loc în legătură cu „noi”, și de aceea nu aducea nici un avantaj pentru noi; și din cauza aceasta trebuia să fie condamnat, după cum vedea Ioan. Dar prin faptul că a gândit și a vorbit așa, Ioan avea înaintea sa pe ucenici și importanța lor, în loc de Hristos și onoarea Sa. În răspunsul Său Domnul folosește în mod gingaș cuvintele lui Ioan, muștră însă

gândul lui Ioan. „Nu-l opriți, fiindcă cine nu este împotriva voastră este pentru voi”. Domnul nu spune, omul este „cu voi”, ci „pentru voi”. Ucenicii erau realmente ambele: „cu Hristos” și „pentru Hristos”. Omul era „pentru” Hristos, și în acest sens el era „pentru” ucenici, căci și ei erau „pentru” Hristos. Este un lucru binecuvântat să fi ca ucenicii în adevăratul sens cu Hristos pe locul de batjocură. Dacă noi suntem astfel de oameni, atunci să fim atenți, să nu disprețuim pe cei care sunt „pentru” Hristos, chiar dacă noi nu putem merge împreună cu ei din cauza legăturilor lor.

Ultima formă de egoism este lauda de sine sub pretextul râvnei pentru Domnul (versetele 51-56). Am văzut egoism în râvnă pentru sine însuși; apoi egoism care se ascunde în râvna pentru o grupă; acum avem egoism care se ascunde sub masca râvnei pentru Domnul. Acest egoism este cel mai perfid și cel mai greu de constatat între toate celelalte forme de egoism, căci cine poate acuza râvna pentru Domnul sau să spună că ea este greșită? Și totuși înapoia râvnei pentru Domnul se poate ascunde un egoism pentru sine însuși. În cazul, pe care îl avem aici înaintea noastră, a fost așa.

Drumul Domnului pe acest pământ se apropia de sfârșit. El era în momentul când să fie luat în cer, și și-a îndreptat hotărât fața să se urce la Ierusalim. Cărarea Lui trecea prin satele samaritenilor, și ei nu voiau să-L primească. Părinții lor au lepădat odinioară pe Ilie, acum copiii lepădau pe Domnul și Învățătorul lui Ilie. Ucenicii, care s-au revoltat din cauza jignirii aduse Învățătorului lor, voiau să implore coborârea judecării din cer asupra acestor respingători ai lui Hristos, așa cum Ilie a făcut să se coboare foc din cer asupra vrăjmașilor lui. Râvna pentru Hristos dorea pedeapsa vrăjmașilor Lui, dreptatea părea să ceară aceasta și un cuvânt din Scriptură anterior părea să sprijine o astfel de acțiune; însă Domnul muștră pe ucenicii Lui, spunând: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți”. Ascuns sub râvna lor, Domnul descopere și dă pe față un duh care era complet străin de El. Domnul a revelat puterea Sa în har, ca să întâmpine nevoile omului. Ucenicii voiau să exercite puterea în judecată, ca să scoată în evidență importanța lor. El voia să dea altora har spre binecuvântare. Ei erau gata să exercite judecata, ca să se scoată pe ei înșiși în evidență.

Lepădarea Domnului și Învățătorului lor, cu tot harul și puterea Sa, de către acești samariteni, a provocat necaz și respingere la ucenici, căci ei voiau să apere importanța lor proprie, și această importanță de sine a fost desconsiderată prin jignirea adusă Învățătorului lor. Ucenicii voiau să folosească răutatea acestor oameni, ca să exercite o judecată, pe care ei au meritat-o, dar voiau să facă aceasta într-un duh de răzbunare. Eul propriu stătea înapoia propunerii lor, dar ascuns sub masca râvnei pentru Domnul.

Ce diferență față de felul de gândire al Domnului, al Aceluia al cărui har a fost așa de disprețuit! Cu toate că Domnul era peste toate, aici El a fost cu o inimă plină de gingășie și cu un fel de gândire smerit și nu voia să mențină în vigoare importanța de Sine. De aceea lepădarea, care la ucenici a dat naștere la revoltă, a revelat numai răbdarea Sa și supunerea în liniște, așa cum ceva mai târziu lepădarea Sa în Ierusalim a pricinuit lacrimile Sale. Iacov și Ioan ar fi lăsat cu plăcere ca oamenii, care au respins pe Învățătorul lor, să fie mistuiți de foc, așa cum mai târziu Petru a luptat cu sabia împotriva lor. Dar Hristos merge mai departe, fără mânie și fără intenții de răzbunare, într-un alt sat.

Mai este un alt mare obstacol pentru slujba și mărturia noastră pentru Domnul. Nu numai carnea cu diversele ei forme de egoism, ci și natura cu pretențiile ei poate fi un obstacol important. Vedem aceasta în versetele din capitolul nostru.

În primul rând învățăm că energia naturii omenești nu este suficientă pe drumul adevăratei ucenicii. Cineva vine la Domnul și spune: „Te voi urma oriunde vei merge”. Aceasta era probabil rezultatul unui impuls nobil, care l-a mânat pe om la Domnul. Totodată el trădează nechibzuința omului natural, care nu a înțeles cine era Domnul, încotro mergea El, sau pe ce drum umbla El. El era cu adevărat Omul lepădat; El era „pe drumul”, ca să fie luat într-o lume a slavei, dar pe drumul în lumea actuală El nu avea o locuință. Numai o cruce și un mormânt stăteau înaintea Lui. Ar fi fost mai înțelept să te duci la vulpi, pentru o vizuină, sau la păsări, pentru un cuib, decât să vii la Fiul Omului pentru o locuință pe pământ. Oricât de veritabilă ar

fi energia naturii omenești, ea nu era pregătită pentru un astfel de drum. Natura poate multe, dar ea nu se poate lepăda de sine însuși, nu poate renunța la confortul și plăcerile ei, ca să urmeze un Domn lepădat. Și de aceea nu mai auzim nimic despre acest voluntar, după ce i s-a prezentat drumul.

Noi mai învățăm și că legăturile de familie naturale pot fi un obstacol real în slujba pentru Domnul (versetele 59-60). În acest caz Domnul Însuși cheamă omul să-L urmeze. Primul om acționează în nehibzuița naturii lui și nu vede nici un fel de greutate; acesta aici, care este chemat de Domnul, este imediat conștient de greutate. Aceasta ne amintește de Moise în timpurile de început, când el a acționat în energia naturii proprii și a gândit că este un lucru simplu să rezolvi cum se cuvine problemele din poporul lui Dumnezeu; dar când a fost chemat de Dumnezeu, el nu a putut vedea nimic altceva decât numai greutate. Așa este aici la acest om în timpul Domnului Isus; problema lui pare să fie mare – un tată înaintat în vârstă, aproape de mormânt și dependent de fiul lui. Aflat în fața acestor greutăți este ca și cum omul ar spune: „Sunt gata să ascult de chemarea Ta, dar permite-mi să aștept până când tatăl meu a murit și eu mi-am împlinit ultimele mele obligații în legătură cu aceste drepturi naturale.” Aceasta sună realmente înțelept, căci în ceea ce privește viața naturală, tatăl avea prioritate. Însă în viața nouă trebuie Hristos să aibă prioritatea; și era o chestiune de viață și de moarte. Așa cum cineva a spus: Domnul Și-a revendicat drepturile asupra vieții pe care El a dat-o, o viață care cerea ca Hristos și drepturile Sale să fie pe primul loc. Omul pune pe prim plan drepturile mortului, când spune: „lasă-mă să mă duc întâi să îngrop pe tatăl meu.” Domnul nici nu contestă drepturile naturale și nici nu le anulează, dar El așează drepturile Sale pe primul loc. Omul nu a recunoscut, că dacă Domnul cheamă, drepturile Lui trebuie puse pe primul loc, și că Acela care cheamă poate să poarte grijă de tatăl rămas în urmă.

În final aflăm că sentimentele naturale pot deveni obstacole reale în slujba pentru Domnul (versetele 61-62). Acest om avea și el dorința să urmeze pe Domnul, dar dorește mai înainte să-și ia rămas bun de la ai săi. Cu toate că aceasta pare foarte natural, privirea pătrunzătoare a Domnului arată că inima lui nu se poate desprinde de căminul lui. El ar pune cu plăcere mâna pe plug – să devină activ în slujbă – dar inima lui „privea înapoi” spre casa sa, și noi mergem în direcția spre care privim. Este imposibil pentru un țăran să are brazde drepte, dacă el privește în altă direcție decât aceea în care merge. Slujba pentru Domnul cere o inimă neîmpărțită.

În felul acesta noi suntem învățați că relațiile naturale pot fi un adevărat obstacol în slujba pentru Domnul. Domnul nu înlătură binefacerile făcute într-o casă pe pământ, și nici drepturile și obligațiile care sunt legate de relațiile naturale de rudenie, sau sentimentele legate de acestea, dar El pune drepturile Sale pe primul loc și așteaptă o dăruire, care din dragoste pentru El renunță la toate. Numai așa sunt ucenicii „potriviți pentru Împărăția lui Dumnezeu”. Aceste ultime cuvinte ne așează înapoi pe munte, unde ucenicii au văzut Împărăția lui Dumnezeu în slava ei (versetul 27). Numai în lumina slavei lui Hristos în Împărăția lui Dumnezeu și în puterea harului lui Hristos vom fi noi capabili în câmpie să respingem carnea sub diversele ei forme, egoismul inimii noastre și pretențiile naturii.